č. j. 7 A 87/2002-29

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Petra Průchy v právní věci **žalobce T. K.,** zastoupeného JUDr. Milanem Schwarzem, advokátem, se sídlem v Bruntále, Dukelská 2, proti **žalovanému Ministerstvu průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 32, 110 15 Praha 1, v řízení žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2002, č. j. 21233/02/4110,

takto :

I. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 17. 5. 2002, č. j. 21233/02/4110, se **zamítá.**

II. Žádnému z účastníků se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Podáním doručeným Vrchnímu soudu v Praze dne 19. 7. 2002 (které je svou povahou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu v oblasti veřejné správy) se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 17. 5. 2002, č. j. 21233/02/4110, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Okresního úřadu v Bruntále, Okresního živnostenského úřadu, ze dne 27. 3. 2002, č. j. ROŽÚ 389-1/02/kontrol/Rm, o uložení pokuty ve výši 10 000 Kč žalobci za neoprávněné podnikání v živnosti koncesované, s předmětem podnikání „silniční motorová doprava nákladní“.

Žalobce v žalobě uvedl, že nesouhlasí s rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 5. 2002, č. j. 21233/02/4110, když tento tvrdí, že podle stávající právní úpravy vykonává navrhovatel činnost odpovídající obsahu koncesované živnosti „silniční motorová doprava nákladní“ a nestačí mu tedy oprávnění k živnosti „služby se speciálními stroji“. Žalobce zejména poukazuje na to, že podniká na základě živnostenského oprávnění v živnosti volné „služby se speciálními stroji“, ke které mu byl vydán živnostenský list již 10. 12. 1992 a že od počátku

svého podnikání plní své povinnosti stanovené živnostenským zákonem pro živnost, která mu byla v r. 1992 živnostenským úřadem odsouhlasena. Přitom žalobce poukazuje i na skutečnost, že v odůvodnění svého rozhodnutí o pokutě vyjádřil správní orgán i skutečnost, že jednání navrhovatele hodnotí jako neúmyslné z důvodu, že žalobce nabyl živnostenského oprávnění k živnosti volné „služby se speciálními stroji“ v dobré víře, že toto oprávnění pro danou činnost vyhovuje. Žalobce dále poukazuje na to, že podle výkladu živnostenského zákona provedeného Okresním živnostenským úřadem v Bruntále a potvrzeného žalovaným v tomto podání, byla dle názoru uvedeného v napadeném rozhodnutí podřazena činnost dosud vykonávaná žalobcem pod koncesovanou živnost, která však v zákoně není specifikována vůbec. Podle názoru žalobce není možné ztotožnit (nebo nahradit) koncesovanou živnost „silniční motorová doprava nákladní“ s činností „služby se speciálními stroji“, a činnost žalobce spočívá právě v poskytování „služeb se speciálními stroji“ a nikoliv v „dopravě“. Lesní cesty, po kterých se provádí práce se speciálními stroji, mají asi 250 km délky. Jinak provádí žalobce převoz pouze z místa skládky do místa naložení (na manipulační sklad) na vagóny ČSD, což je vedeno po veřejné komunikaci pouze v minimální délce. Na povinnost nahradit volnou živnost živností koncesovanou nebyl žalobce živnostenským úřadem v souvislosti se změnami zákona nikdy upozorněn. Žalobce poukazuje dále na skutečnost, že jeho výkon činnosti nelze ani zaznamenat v evidenci, která je běžně vyžadována pro silniční motorovou dopravu nákladní, protože se nedá vykazovat v tzv. „tunokilometrech“. Činnost žalobce, jako živnosti „služby se speciálními stroji“ se hodnotí a vykazuje v metrech kubických zpracované (překládané) dřevní hmoty a nikoliv v tunách přepravených na určitou vzdálenost.

Z výše uvedených důvodů se cítí žalobce výše uvedenými rozhodnutími poškozen na svých právech pokud jde o uložení pokuty a zejména také v tom, že pro stejnou činnost, kterou provozuje již nejméně 10 let, by v současné době byl nucen plnit další nové podmínky dodatečně stanovené zákonem pro činnost „silniční motorové dopravy nákladní“, kterou podle svého přesvědčení nevykonává. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a odkázal žalovaného se svým závazným právním názorem na nové řízení, příp. řízení zastavil.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle ustanovení § 130 odst. 1 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté hlavy druhé občanského soudního řádu, účinného přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona (s. ř. s.), dokončí podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního tohoto zákona (s. ř. s.). Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných se přiměřeně posoudí podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud vyzval žalobce, aby označil důkazy k prokázání žalobních námitek (žalobních bodů), které uvedl v žalobě. Rovněž vyrozuměl žalovaného o možnosti navrhnout důkazy k vyvrácení žalobních námitek uvedených v žalobě. Výzvou vyrozuměl Nejvyšší správní soud žalobce i žalovaného o možnosti dokončit řízení rozhodnutím ve věci samé bez toho, aniž by bylo nařizováno jednání. Žalobce ani žalovaný, se k tomuto nevyjádřili, čímž s postupem bez nařízení jednání mlčky vyslovili souhlas. Obdobně nebyla vznesena žádným z účastníků řízení ani námitka podjatosti ke složení senátu Nejvyššího správního soudu, který věc podle rozvrhu práce rozhoduje.

Žalobce v návaznosti na uvedenou výzvu žádné důkazy k prokázání žalobních námitek uvedených v žalobě nenavrhl.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření, ze dne 3. 9. 2003, k žalobě zejména uvedl, že svým rozhodnutím ze dne 17. 5. 2002, č. j. 21233/02/4110, potvrdil rozhodnutí Okresního úřadu v Bruntále, Okresního živnostenského úřadu, ze dne 27. 3. 2002, č. j. ROŽÚ 389-1/02/kontrol/Rm, o uložení pokuty ve výši 10 000 Kč podle § 63 a odst. 3 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (živnostenský zákon), za neoprávněné podnikání v živnosti koncesované s předmětem podnikání „silniční motorová doprava nákladní“, neboť shledal, že podmínky pro uložení takové pokuty byly splněny. Neoprávněného podnikání se žalobce dopustil tím, že od roku 1993 nejméně ke dni kontroly provedené dne 7. 5. 2001 provozoval činnost, která je obsahem koncesované živnosti „silniční motorová doprava nákladní“, aniž by na tento předmět činnosti měl příslušné živnostenské oprávnění.

Dle názoru žalovaného podnikatel, který provozuje činnost spočívající v nakládce dříví v lese, přepravě tohoto nákladu částečně po lesních komunikacích a částečně po silnicích, třídění dříví při skládání a skládku na úložiště nebo ukládání do vagónů vozidlem značky TATRA 815 s hydraulickým nakladačem-přívěsem, vykonává činnost, která svým charakterem odpovídá obsahu koncesované živnosti „silniční motorová doprava nákladní“, neboť provozuje dopravu věcí s naplněním ust. § 2 odst. 1,3 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v platném znění, tj. jako dopravce, který provozuje dopravu pro cizí potřeby. Pokud podnikatel pro tuto koncesovanou živnost živnostenské oprávnění nemá a přepravu dřeva vykonává na základě živnostenského oprávnění pro předmět podnikání „služby speciálními stroji“, dopouští se neoprávněného podnikání, neboť uvedené živnostenské oprávnění mu jím prováděnou činnost v plném rozsahu nepokrývá. Obdobně bylo nutno danou činnost charakterizovat jako „silniční motorovou nákladní dopravu“ i za účinnosti zákona č. 68/1979 Sb., tedy v době, kdy žalobce ohlašoval svoji živnost (8. 12. 1992), kterou nazval „služby se speciálními stroji“.

Jakou činnost žalobce skutečně vykonává, zjistil pak Okresní živnostenský úřad Bruntál v rámci živnostenské kontroly dne 7. 5. 2001, při níž bylo zjištěno, že jmenovaný provozuje podnikatelskou činnost, která spočívá v nakládce a přepravě dříví po lesních cestách i státních a ostatních komunikacích a jeho vykládce do skladu nebo vagónu. Přepravu nákladu provádí pronajatým vozidlem typu Tatra 805 s hydraulickou rukou a přívěsem. Takovouto činnost je pak nutno podřadit pod koncesovanou živnost „silniční motorová doprava nákladní“, uvedenou v příloze č. 3, pod skupinou 314 živnostenského zákona.

Ze správního spisu předloženého žalovaným potom vyplynulo, že po kontrolním šetření u žalobce, provedeném dne 7. 5. 2001 a po doplnění podkladů ze strany žalobce, jakož i po dalším důkazním řízení, bylo dne 27. 3. 2002 Okresním úřadem Bruntál, Okresním živnostenským úřadem, rozhodnuto podle § 63 a odst. 3 živnostenského zákona o uložení pokuty žalobci ve výši 10 000 Kč za neoprávněné podnikání v koncesované živnosti „silniční motorová doprava nákladní“.

Kontrolou bylo zjištěno, že žalobce provozuje podnikatelskou činnost, která spočívá v nakládce a přepravě dříví po lesních cestách i státních a ostatních komunikacích a jeho vykládce do skladu nebo vagónu. Přepravu nákladu provádí pronajatým vozidlem typu Tatra 805 s hydraulickou rukou a přívěsem. Okresní živnostenský úřad dospěl po kontrole k názoru, že se jedná o činnost „silniční motorová doprava nákladní“. Přesto požádal Ministerstvo průmyslu a obchodu, živnostenský odbor, dopisem ze dne 9. 8. 2001, o sdělení, zda je jeho názor na podnikatelskou činnost žalobce správný. Toto ministerstvo ve svém vyjádření ze dne

20. 8. 2001 označilo danou činnost jednoznačně jako živnost „silniční motorová doprava nákladní“. V podání ze dne 21. 9. 2001, v souvislosti s vyžádaným doplňováním podkladů v návaznosti na provedenou kontrolu žalobce vyjádřil své přesvědčení, že jím provozovanou činnost plně pokrývá osvědčení soukromě hospodařícího rolníka a živnostenské oprávnění na činnost „služby speciálními stroji“, neboť neprovozuje dopravu po silnicích. Dalším šetřením u předsedy představenstva P. l. z., a. s., V. dne 31. 10. 2001, bylo zjištěno, že žalobce pro tuto společnost provádí přepravu dříví po lesních cestách i po silnicích. I když byl živnostenský úřad přesvědčen, že má dostatečné podklady, k zahájení správního řízení o uložení pokuty za neoprávněné podnikání, bylo jeho zahájení odloženo, neboť vedoucí registračního oddělení tohoto úřadu zaslal na Ministerstvo průmyslu a obchodu dne 6. 11. 2001 námitku proti jeho stanovisku ze dne 20. 8. 2001. Ministerstvo průmyslu a obchodu potom znovu svým vyjádřením ze dne 19. 11. 2001 potvrdilo, že se v daném případě jedná o činnost, odpovídající svým charakterem koncesované živnosti „silniční motorová doprava nákladní“. Dále ve svém stanovisku ministerstvo uvedlo, že pokud by měl podnikatel živnostenské oprávnění pro volnou živnost „lesnictví, těžba dřeva a poskytování služeb v myslivosti“, může v rámci této živnosti zajišťovat i odvoz a přepravu dřeva, pokud je tento spojen s vlastním předmětem živnosti. V tomto případě není rozhodující, po jakých komunikacích je doprava prováděna. Takovýto podnikatel však již nemůže zajišťovat přepravu dřeva nebo jiných věcí pro jiného podnikatele, aniž by měl živnostenské oprávnění pro koncesovanou živnost „silniční motorová doprava nákladní“.

K návaznému sdělení o zahájení řízení žalobce ve svém písemném vyjádření ze dne 11. 2. 2002 opakovaně uvedl svůj názor, že živnostenské oprávnění pro „služby se speciálními stroji“ je pro jeho činnost postačující, dále uvedl, že kontrolní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, když si neověřil jím skutečně vykonávanou činnost, a rovněž uvedl, že nebylo přihlédnuto k jeho podání ze dne 21. 9. 2001, v němž popisuje svoji podnikatelskou činnost a v jehož závěru opakovaně uvádí, že koncesovanou živnost „silniční motorová doprava nákladní“ nevykonává.

Správní orgán návazně vyslechl jako svědka předsedu představenstva a. s. P. l. z., pana J. S. Výslechem tohoto svědka, provedeným dne 26. 3. 2002, bylo zjištěno, že žalobce na základě smlouvy s danou společností provádí svoz dříví jak po lesních cestách, tak i po veřejných komunikacích.

Správní orgán dospěl k závěru, že je nepochybné, že se v daném případě jedná o koncesovanou živnost „silniční motorová doprava nákladní“ a rozhodnutím ze dne 27. 3. 2002 žalovanému uložil shora uvedenou pokutu. Při stanovení její výše vzal jako polehčující okolnost opakovanou argumentaci žalobce, že živnostenské oprávnění „služby se speciálními stroji“ nabyl v dobré víře v to, že pro jím provozovanou činnost plně postačuje.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž znovu poukazoval na to, že jeho činnost odpovídá živnosti „služby speciálními stroji“ a požadoval zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení řízení. Odvolací orgán přezkoumal napadené rozhodnutí i jemu předcházející řízení spolu s důvody odvolání a neshledal důvod pro jeho změnu či zrušení. Proto svým rozhodnutím ze dne 17. 5. 2002, č. j. 21233/02/4110, napadené rozhodnutí prvoinstančního orgánu potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Provozování živností je podle zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů, podnikáním, které je vázáno na přesně vymezená pravidla. Živnost je činností samostatnou, soustavnou, vykonávanou vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a za účelem dosažení zisku, a to v souladu s dalšími jmenovitými podmínkami vymezovanými živnostenským zákonem.

K tomu, aby podnikatel mohl provozovat některou ze živností, musí k jejímu provozování disponovat příslušným živnostenským oprávněním. Absence živnostenského oprávnění při provozování činnosti, která je živností, má charakter tzv. neoprávněného podnikání. V ust. § 61 odst. 1 živnostenského zákona se výslovně uvádí, že neoprávněným podnikáním je provozování činnosti, která je předmětem živnosti, bez živnostenského oprávnění. Tomu je nutno rozumět tak, že neoprávněným podnikáním je takový postup i tehdy, kdy podnikatel disponuje sice živnostenským oprávněním, ale nikoliv takovým, které by bylo způsobilé pokrýt předmět skutečně provozované činnosti s povahou živnosti. To souvisí s tím, že živnosti se člení co do druhů na živnosti ohlašovací (dále členěné na volné, řemeslné a vázané) a živnosti koncesované, a dále v jejich rámci se potom dané druhy živností ještě člení tzv. oborově. Každý jednotlivý „obor“ živnosti je potom zpravidla spojen s požadavkem na to, aby uchazeč o živnostenské oprávnění splňoval vždy příslušnou tzv. odbornou nebo jinou způsobilost (to vždy tehdy, pokud ji živnostenský zákon nebo zvláštní předpisy vyžadují). To v plném rozsahu platí pro živnosti ohlašovací řemeslné a vázané, a dále pro živnosti koncesované. Jedině živnosti ohlašovací volné jsou živnosti, pro jejichž provozování živnostenský zákon nevyžaduje prokazování odborné ani jiné způsobilosti (§ 25 živnostenského zákona).

Výčet živností ohlašovacích řemeslných a vázaných (tzv. oborů živností), stejně jako výčet živností koncesovaných (jejich oborů) je od přijetí živnostenského zákona uváděn v jeho přílohách. Pokud jde o výčet živností (oborů živností) volných, ten právní úpravou až do r. 2000 stanoven nebyl, teprve od r. 2000 je vymezen nařízením vlády č.140/2000 Sb., kterým se stanoví seznam oborů živností volných, ve znění pozdějších předpisů. Stejně tak (to tím spíše) původně nebyly u živností volných (obdobně však ani u živností ohlašovacích řemeslných a vázaných, a ani u živností koncesovaných) právně vymezeny obsahové náplně jednotlivých živností. To je provedeno opět teprve od r. 2000, a to jmenovitě nařízením vlády č. 469/2000 Sb., kterým se stanoví obsahové náplně jednotlivých živností.

V době, kdy žalobce ohlašoval svoji živnost, tj. 8. 12. 1992, a ohlašoval ji jako živnost ohlašovací volnou, se podpůrně označování těchto živností řídilo právně nezávazným třídníkem tzv. odvětvové klasifikace ekonomických činností. Ohlašovatel měl značnou volnost v tom, jak pojmenuje živnost, kterou ohlásí, přičemž současně fakticky odpovídal za to, že ohlášené živnosti bude odpovídat i zamýšlený předmět činnosti. Právně vzato byl ohlašovatel determinován tzv. negativně, tzn., že jako volnou živnost mohl ohlásit jen takovou činnost, která byla živností, ale která současně nebyla (ve smyslu příloh živnostenského zákona) ani živností řemeslnou, ani živností vázanou a také ani živností koncesovanou. V praxi potom, a to prakticky zejména pokud šlo o označení volných živností, živnostenské úřady působily na ohlašovatele, aby ohlašovanou živnost co do názvu přizpůsobovaly názvům činností z „odvětvové klasifikace ekonomických činností“, přičemž pro případ, že jako volná živnost byla ohlášena živnost, která již co do názvu signalizovala, že jde o živnost ohlašovací řemeslnou či vázanou, nebo o živnost koncesovanou, bylo povinností živnostenského úřadu neakceptovat provedené ohlášení, což potom vedlo ohlašovatele zpravidla k tomu, že provedl změnu ohlášení či podal žádost o koncesi v souladu

s obsahem požadavků kladených na příslušně v přílohách k živnostenskému zákonu označené živnosti.

V posuzované věci žalobce ohlašoval živnost „služby speciálními stroji“, která nebyla uvedena v přílohách k živnostenskému zákonu jako živnost ohlašovací řemeslná či vázaná, ani jako živnost koncesovaná, a mohlo tedy jít o živnost volnou. Pro oprávněnost či neoprávněnost podnikání v takto označené živnosti mělo být rozhodující to, co bylo fakticky předmětem takovéto podnikatelské činnosti. A tady opět platilo, že oprávněným nemohlo být pod hlavičkou této živnosti jen takové podnikání, které bylo obsahově dovoditelné ve vztahu k některé z živností ohlašovacích řemeslných a vázaných, či k některé z živností koncesovaných. Bez ohledu na faktické představy žalobce o obsahu jeho podnikatelské činnosti v rámci živnosti jím označené jako „služby se speciálními stroji“, bylo již v době ohlášení předmětné činnosti zřejmé, že jeho činnost, jež měla spočívat a také jak bylo průkazně zjištěno spočívá, v „nakládce dříví v lese, přepravě tohoto nákladu částečně po lesních komunikacích a částečně po silnicích, třídění dříví při skládání a skládku na úložiště nebo ukládání do vagónů vozidlem značky TATRA 815 s hydraulickým nakladačem+přívěsem“, byla s ohledem na znění tehdy platného zákona č. 68/1979 Sb., o silniční dopravě a vnitrostátním zasilatelství, a současně i s ohledem na tehdy platné znění živnostenského zákona v jeho příl. č. 3, koncesovanou živností, označitelnou jako „silniční motorová doprava“. Obdobně jde v daném případě o koncesovanou živnost i v současnosti, nyní označenou „silniční motorová doprava nákladní“, za podmínek zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v platném znění, ve spojení s aktuálním znění živnostenského zákona, opět v jeho příl. 3.

Pro charakter žalobcem fakticky vykonávané činnosti jako koncesované živnosti s označením „silniční motorová doprava“ v době započetí jeho podnikatelské činnosti a „silniční motorová doprava nákladní“ podle aktuálně platné právní úpravy bylo a i nadále je rozhodující, že součástí jeho činnosti je přeprava věci nákladním motorovým vozidlem, jakož i přemísťování vozidla samotného, po pozemních komunikacích, dopravních plochách a volném terénu, resp. po silnicích, místních komunikacích a veřejně přístupných účelových komunikacích a volném terénu.

Dnes navíc podřaditelnost žalobcem vykonávané činnosti předmětné koncesované živnosti stvrzuje i obsah nařízení vlády č. 469/2000 Sb., kterým se stanoví obsahové náplně jednotlivých živností, z něhož vyplývá, že daná činnost odpovídá právě koncesované živnosti s označením „silniční motorová doprava nákladní“. Současně je tato podřaditelnost vykonávané činnosti této živnosti potvrzena i tím, že žalobcem realizovaná činnost není výslovně podřaditelná žádné jiné živnosti, přičemž daná úprava vůbec živnost, označenou jako „služby speciálními stroji“ nezná. Soud se v této souvislosti ztotožňuje s vyjádřením žalovaného, že vykonávané činnosti „nejbližší“ živnost, označená „lesnictví, těžba dřeva a poskytování služeb v myslivosti“, by u žalobce přicházela v úvahu jen tehdy, pokud by žalobce současně sám, soustavně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a za účelem dosažení zisku, společně s danou přepravou dříví prováděl i těžbu předmětného dříví. Přitom by však již nemohl provádět v rámci této živnosti přepravu dříví pro jiný subjekt, který by těžil dané dříví v rámci svého podnikatelského oprávnění. To je nutno dovodit zejména s ohledem na ust. § 2 živnostenského zákona, příl. č. 3 živnostenského zákona skup. 314, jakož na obsah nařízení vlády č. 469/2000 Sb., kterým se stanoví obsahové náplně jednotlivých živností (tady porovnáním obsahu bodu 2 příl. č. 4 a položky čtvrté skupiny 314 v příl. č. 3 tohoto nařízení).

Ze všech těchto důvodů soud plně přisvědčil tomu, že žalovaný postupoval správně, když potvrdil rozhodnutí prvoinstančního orgánu, který po provedení potřebných skutkových i právních zjištění a jejich náležitém posouzení a vyhodnocení, dospěl k závěru, že žalovaný provozováním své činnosti, prokazatelně spočívající v „nakládce dříví v lese, přepravě tohoto nákladu částečně po lesních komunikacích a částečně po silnicích, třídění dříví při skládání a skládku na úložiště nebo ukládání do vagónů vozidlem značky TATRA 815 s hydraulickým nakladačem-přívěsem“, za situace, kdy disponuje oprávněním k provozování živnosti volné, označené „služby speciálními stroji“, podniká neoprávněně, neboť se jednoznačně v daném případě jedná o živnost koncesovanou, s označením „silniční motorová doprava nákladní“.

Žalobci byla za předmětné neoprávněné podnikání, jež bylo podle názoru soudu správně podřazeno pod ust. § 63 a odst. 3 živnostenského zákona, uložena pokuta ve výši 10 000 Kč, přičemž toto zákonné ustanovení umožňuje uložit pokutu až do výše 200 000 Kč. Soud se ztotožnil s tím, jak prvoinstanční orgán, čemuž přisvědčil i žalovaný druhoinstanční orgán, posoudil jak přitěžující, tak zejména také polehčující okolnosti, a za tohoto stavu hodnocení uložil pokutu při spodní hranici zákonného rozpětí. Nejvyšší správní soud proto považuje uloženou pokutu za přiměřenou.

Z výše uvedených důvodu Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítnout.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že účastníkům nebyla přiznána náhrada nákladů řízení. Žalobce neměl v řízení úspěch a žalovanému podle obsahu spisu žádné náklady nevznikly (ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. 11. 2003

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu